

## Arrest

nr. 274 918 van 30 juni 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX  
Akkerstraat 1  
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 februari 2022, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Griekse echtgenote.

Op 21 februari 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2021 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met de Griekse S.A. ([...]) in de hoedanigheid als echtgenoot van die mevrouw en in toepassing van artikel 40bis, §2 eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Overwegende dat betrokkene op 12.06.2020 werd aangehouden en op 13.06.2020 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt bij de verkoop van cocaïne, bij een fouille en een huiszoeking werd hij in het bezit gevonden van nog meer cocaïne en cash geld. Op 25.09.2020 werd betrokkene ten gevolge van deze feiten door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 16 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met uitstel voor 5 jaar. Betrokkene werd op 08.11.2020 voorlopig in vrijheid gesteld en gerepatrieerd naar Tirana, Albanië.*

*Overwegende dat betrokkene, slechts enkele maanden later terug in het Rijk bleek te verblijven, op 10.04.2021 reeds opnieuw werd aangehouden en op 11.04.2021 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene werd gecontroleerd naar aanleiding van verdacht gedrag, hij bleek opnieuw in het bezit te zijn van cocaïne en een grote hoeveelheid cash geld. Op 14.07.2021 werd betrokkene ten gevolge van deze feiten door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarbij werd aangehaald dat betrokkene de bewezen verklaarde feiten ernstig zijn en blijf geven van een gebrek aan normbesef. Betrokkene hield geen rekening met het feit dat drugs tot randcriminaliteit leidt, voor maatschappelijke overlast zorgt en de gezondheid van de gebruiker ernstig in gevaar brengt. De rechtbank stipte ook aan dat betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling bevond en dat de eerdere veroordeling kennelijk weinig indruk heeft gemaakt op betrokkene. De rechtbank veroordeelde betrokkene tot 18 maanden effectieve gevangenisstraf en een geldboete. Betrokkene werd op 02.09.2021 voorlopig in vrijheid gesteld.*

*Overwegende dat betrokkene sinds 17.01.2022 alweer werd aangehouden en op 18.02.2022 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen, opnieuw op verdenking van handel in verdovende middelen. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de politie op 03.12.2021 een transactie heeft vastgesteld tussen twee personen waarbij cocaïne werd verkocht/aangekocht. Betrokkene zou aangewezen zijn als verkoper van de cocaïne. Betrokkene staat tot op heden onder bevel tot aanhouding.*

*Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen*

aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldelijk gewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik. Betrokkene werd sinds 13.06.2021, ruim anderhalf jaar geleden, reeds twee keer veroordeeld, en zit heden alweer onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis. Het gerechtelijk onderzoek is heden nog lopende, het is dan ook niet duidelijk wat het exact inhoudt, en welk aandeel betrokkene heden uitmaakt/uitmaakte in de afgespeelde feiten. Toch is het gegeven dat betrokkene heden alweer voor ruim een maand onder bevel tot aanhouding staat voor inbreuken die zich bovendien opnieuw in de zelfde sfeer zouden bevinden, wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden na de voormelde, zo recente, veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde. Hij trekt duidelijk geen lering uit de straffen die hem zijn opgelegd. Betrokkene blijkt totaal niet onder de indruk te zijn van deze zeer recente veroordelingen. Betrokkene blijkt helemaal niet stil te staan bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen.

Overwegende dat betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, temeer nu hij . Het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Op de erg korte tijd dat betrokkene in het Rijk verblijft, De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan cocaïne, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Gezien betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gelet op al het voorgaande wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij reeds sinds 16.12.2020 gehuwd is, de Griekse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk op naam van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene zijn echtgenote (en diens zus M.) heden in België woont/wonen, staat het nemen van huidige beslissing niet in de weg. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid inmiddels op erg korte tijd meermaals beschaamd. Deze beslissing is dus wel degelijk gerechtvaardigd. Referentiepersoon en betrokkene hebben elkaar naar eigen zeggen in de zomer van 2018 in een café in Antwerpen leren kennen, zo blijkt uit de PV's dd. 06.05.2021 en 02.06.2021. Het is dus redelijk te stellen dat ook referentiepersoon moet hebben geweten van de feiten die betrokkene heeft gepleegd, zijn detentie en repatriëring die daarop volgde en mogelijks ook weet had van het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakte. Vervolgens ging ze met betrokkene huwen in Albanië en keerden zij samen terug naar België. Ze legden uit dat dat de meest praktische manier was om beide families samen te krijgen. Dat neemt niet weg dat referentiepersoon evenzeer van voorgaande op de hoogte moet zijn geweest. Hoe dan ook, het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren vanuit het buitenland, om mogelijks op termijn, wanneer hij heeft aangetoond zich wel aan de strafrechtelijke bepalingen van zijn gastland (of land van origine) te kunnen houden, een nieuwe gezinshereniging aan te vragen. Tussen betrokkene eerste en tweede veroordeling heeft hij een gezinsleven opgebouwd met referentiepersoon, is hij met haar in Albanië in het huwelijk getreden en heeft hij onder een nieuwe naam zijn terugreis naar België aangevat, zo een op dat moment van kracht zijnd inreisverbod omzeilend. Sinds zijn terugkeer is betrokkene zoals reeds opgemerkt reeds opnieuw voor gelijke feiten veroordeeld en maakt hij heden terug onderwerp uit van een gerechtelijk onderzoek. Ook zijn huidige gezinssituatie, het gegeven dat hij met zijn partner in het huwelijk is getreden, heeft hem dus er dus geenszins van weerhouden opnieuw bewust te kiezen het criminele pad te bewandelen. Betrokkene lijkt er zich onophoudelijk toe te laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren.

Verder is er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van referentiepersoon. Zij zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. Referentiepersoon heeft als EU-onderdane het verblijfsrecht bekomen in 2018. Zij was toen zelfstandig ondernemer. Van een buitengewone afhankelijkheid is allerm minst sprake. Uit het administratief dossier blijkt dat er eerder melding is geweest van de referentiepersoon als vriendin van betrokkene. Echter betrokkene heeft evengoed in het verleden als sinds zijn terugkeer, vrij veel tijd in de gevangenis doorgebracht in plaats van samen met referentiepersoon. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw zelfstandig een leven heeft opgebouwd en dit ook zelfstandig kan verder zetten. Voor zover zowel betrokkene als de referentiepersoon dit wensen kunnen zij uiteraard ook hun relatie verder zetten zonder dat mijnheer verblijfsrecht heeft in België. Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van referentiepersoon aan betrokkene, alwaar hij wel legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden. Dit zal natuurlijk wel wat extra inspanning vragen. Tijdens de gevangenschap van betrokkene heeft referentiepersoon kennelijk ook de moeite genomen contact met hem te houden. Aldus sluit niets uit dat zij dit ook zou kunnen doen indien betrokkene in het buitenland zou verblijven.

Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen van gezamenlijk - al dan niet tijdelijk - in het buitenland te gaan verblijven. Referentiepersoon is heden dan wel van Griekse nationaliteit, ze is kennelijk in het verleden ook houder geweest van de Albanese nationaliteit en is geboren in Preshan, Albanië. Niets sluit uit dat zij dus nog voldoende het Albanees beheerst, nog voldoende vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken in Albanië, er nog vrienden en/of familie heeft, om zich daar enige tijd te kunnen vestigen. Referentiepersoon is eerder reeds een tweetal keren geëmigreerd, zo onoverkomelijk is dat kennelijk voor haar niet. Betrokkene zelf had reeds een inreisverbod gekregen en was reeds gerepatriëerd op het moment dat betrokkene en de referentiepersoon besloten in het huwelijk te treden. Beide partners moeten er zich van bewust geweest zijn dat dit gevolgen zou hebben voor hun gezinsleven.

Enige sociale integratie kan niet blijken uit het dossier, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. De vraag kan bovendien gesteld worden of de milieus waar betrokkene zich tot nu toe steeds ophield, en de mensen door wie hij zich laat omringen, eigenlijk wel enige invloed hebben op hem, of van positieve invloed zijn. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten. Het herhalen van dergelijke feiten, en dit over een vrij korte periode waarin hij bovendien al eens werd gerepatriëerd, vervolgens terugkeert en opnieuw zijn zelfde criminele praktijken weer aanvangt, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het bekomen van regulier verblijfsrecht. Dat betrokkene een partner heeft, met wie hij inmiddels gehuwd is, kan aan al het voorgaande geen afbreuk doen. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn

gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.

Er is heden geen enkel spoor van enige tewerkstelling van betrokkene in het Rijk. Betrokkene zit bovendien reeds meer dan een maand opnieuw in detentie. Voor zover hij een reguliere tewerkstelling zou hebben gehad, is het in elk geval redelijk te stellen dat hij deze heden niet kan uitvoeren. Gelet op twee veroordelingen op korte tijd is het eveneens redelijk te stellen dat betrokkene - minstens ook - op een illegale wijze zijn brood verdiende, hetgeen bezwaarlijk als element van economische integratie kan worden beschouwd. Betrokkene is heden 49 jaar. Nergens uit het dossier kan blijken dat zijn leeftijd enig risico inhoudt om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan er enige medische problematiek blijken uit het dossier. Betrokkene heeft alvast geen stukken voorgelegd omtrent enige medische problematiek die een hinderpaal zou kunnen betekenen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Betrokkene blijkt als zelfstandig vloerder aan de slag te zijn geweest in het land van herkomst, hij kan zijn ervaringen opnieuw aanwenden in het land van herkomst, om er aldaar met een schone lei opnieuw te kunnen starten.

Betrokkene en zijn echtgenote stellen elkaar te hebben leren kennen in de zomer van 2018 hier in België op café. Betrokkene heeft zich echter pas voor het eerst aangemeld op 26.03.2021 met oog op een aanvraag gezinshereniging. Of betrokkene daadwerkelijk voor het eerst op ons grondgebied verbleef in 2018, kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Hij werd in elk geval eerder aangetroffen (cfr. arrestatie op 12.06.2020). Er kan evenwel bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf, het plegen van criminele feiten voor zijn verblijfsaanvragen en repatriëring. De duur van betrokkenes verblijf in het Rijk is dus nog erg kort, waardoor deze evenmin een bezwaar kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Bovendien is de verblijfsduur slechts relevant voor zover daar enige integratie van uitgaat, hetgeen in casu geenszins het geval is. Voor wat de banden met het land van herkomst of origine betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het PV dd. 06.05.2021 blijkt dat betrokkene twee kinderen wonen heeft in Albanië, D. en S. Verder heeft hij nog twee broers, dewelke in Griekenland wonen, en twee zussen, dewelke in Albanië wonen. Betrokkene heeft verder in Albanië een zelfstandige activiteit uitgeoefend. Ook referentiepersoon heeft nog familie wonen in Griekenland. Betrokkene gaf te kennen in het verhoor dd. 06.05.2021 dat als het hier in België niet zou lukken, betrokkene en referentiepersoon vermoedelijk naar Griekenland zouden verhuizen. Het is redelijk te stellen dat de banden met Albanië dan wel Griekenland groter zijn dan die met België. Hoewel huidige beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op betrokkene, sluit niets uit dat betrokkene zijn echtgenote hem niet vrijwillig zou kunnen volgen, zo zij dit wensen.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt gelet op al het voorgaande ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

In dit kader kan tot slot andermaal worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met zijn echtgenote vanuit het buitenland te onderhouden net zoals hij dit vanuit de gevangenis mogelijks reeds dient te doen. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen zijn echtgenote en hemzelf opdat zijn relatie met haar kan verdergezet worden. Deze beslissing verhindert immers niet dat mevrouw SKEJA hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de fysieke scheiding in nauw contact te blijven met zijn vrouw (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en dit op basis van op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDVSERPLICHTING IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET! IUO. ART. 43 VAN DE WET VAN 15.12.1980 (HIERNA: VREEMDELINGENWET)

*Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing omstandig in op het risico dat verzoeker zou betekenen voor de "nationale veiligheid" (sic- behoudens vergissing doelt verwerende partij op de "openbare orde").*

*Zij hecht (terecht) belang aan de voorgaande veroordelingen van verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen. Terecht wijst zij op de ernstige bedreiging van verdovende middelen voor de volksgezondheid.*

10.

*Verwerende partij kan echter níet gevolgd worden waar zij stelt dat*

- betrokkene geen lering zou trekken uit de straffen dewelke hem werden opgelegd;*
- hij zijn strafrechtelijk verleden nog niet de rug toekeerde;*
- er op heden geen enkel spoor is van enige tewerkstelling van betrokkene in het Rijk;*

*Verwerende partij gaat aldus voorbij aan de tewerkstelling van verzoeker (voor zijn aanhouding).*

*De situatie inzake tewerkstelling van verzoeker doet zich voor als volgt:*

- verzoeker is verbonden door een deeltijdse arbeidsovereenkomst als chauffeur bij I ,USO IMPERIO BVBA (stuk 2);*
- verzoeker was initieel meewerkende partner in de vennootschap van zijn partner om vervolgens de status van werkend vennoot/ zelfstandige in bijberoep aan te nemen (stuk 3);*

*De arbeidsovereenkomst werd door de echtgenote van verzoeker neergelegd bij e-mail gericht aan de Dienst Vreemdelingen van de Stad Sint-Niklaas dd. 14.01.22 (stuk 5)*

*Voormelde tewerkstelling is uiteraard een belangrijk gegeven in de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou betekenen.*

*Middels voormelde tewerkstelling realiseert verzoeker een officieel inkomen te realiseren (naast het inkomen van zijn echtgenote) hetgeen evident weerslag heeft op het risico van recidive en herval in hoofde van verzoeker.*

*Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het lucratieve karakter van de handel in verdovende middelen om te stellen dat er "duidelijk een risico is dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken" doch gaat daarbij flagrant voorbij aan de gewijzigde professionele situatie van verzoeker.*

*De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokkene baseren (...) En zeker als de Unieburger zich in die tussentijd positief ontwikkelt, wordt zijn zaak sterkers en is het gevaar voor de openbare orde minder actueel, (zie in die zin A. PAHLADSINGH, " Welke mogelijkheden hebben de lidstaten om de openbare orde te beschermen tegen de criminele burger van de Unie: een nadere analyse van de excepties van de Unierechtelijke Openbare Orde", T. Vreemd. 2018/1, p. 29 e.v.)*

*De vraag of er recidivegevaar is, vergt ook altijd een analyse van iemands persoon of identiteit. Het is immers mogelijk dat mensen hun gedrag veranderen en het is zaak om zo goed mogelijk een inschatting te maken van de toekomst op basis van de bekende gegevens uit het verleden. En daarvoor is het feitelijk gedrag bepalend en wordt het opeens relevant of iemand van zijn verslaving is, een baan heeft,.... Met andere woorden, als iemand integreert in de samenleving of "banden aangaat met anderen en de buitenwereld"(zoals het EHRM dat noemt), dan wordt aangenomen dat er van hem een minder groot risico uitgaat, (zie A.PAHLADSING, o.c., p. 36)*

*In casu verzuimt verwerende partij acht te slaan op de tewerkstelling van verzoeker en is de bestreden beslissing m.a.w. niet gesteund op correcte feitenvinding. De beslissing is derhalve op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen.*

*Wat betreft het nieuwe bevel tot aanhouding - waarnaar verwerende partij mogelijks zal verwijzen- verwijst verzoeker naar hetgeen hij reeds heeft opgemerkt bij brief gericht aan de onderzoeksrechter:*

- dat de diverse fouilles negatief waren;*
- dat aan de verklaringen van de afnemers geen geloof kan worden gehecht;*
- dat uitlezing van zijn GSM nauwelijks 5 relevante contacten oplevert (die verband houden met de feiten welke reeds aanleiding gaven tot veroordeling en dus geen aanleiding kunnen geven tot nieuwe veroordeling);*

*Aldus kan niet zondermeer worden voorgehouden - hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing wel lijkt te doen- dat verzoeker zich ook in zijn gewijzigde professionele situatie nog steeds zou inlaten met de handel in verdovende middelen en dat er risico op recidive zou zijn.*

*Niets is minder waar.*

*Verzoeker heeft een ernstige inspanning geleverd om een andere weg in te slaan en heeft zich duidelijk niet beperkt tot mooipraterij of loze beloftes. Verzoeker heeft integendeel zijn woorden omgezet in daden en hij ging reeds in november 2021 aan de slag als chauffeur (voor de BV L.I.) en werd werkend vennoot in de vennootschap van zijn echtgenote (BV G.).*

*Enkel ingevolge zijn aanhouding op 17.01.22 (die in essentie terug te brengen is tot oude feiten waarvoor hij reeds veroordeeld werd (cfr. brief à onderzoeksrechter (onder stuk 4)) diende hij deze tewerkstelling te onderbreken, doch verzoeker kan het werk onmiddellijk hervatten van zodra hij in vrijheid zal worden gesteld.*

11.

*De tewerkstelling van verzoeker is niet enkel relevant in het kader van de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou betekenen, art. 43 Vreemdelingenwet voorziet anderzijds ook in de uitdrukkelijke verplichting voor verwerende partij om rekening te houden met de economische situatie.*

*Dat in casu de economische situatie van de verzoeker onzorgvuldig en onjuist werd beoordeeld door verwerende partij en dat zij terzake niet tot een correcte feitenvinding is gekomen, kan redelijkerwijze niet worden betwist.*

*Een schending van art. 43 Vreemdelingenwet kan derhalve worden aangenomen."*

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

*"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :*

*1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of*

*andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."*

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”.*

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

*“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.*

*Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”.*

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.”* (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.



De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Uit het aanhoudingsmandaat van 12 juni 2020 blijkt dat verzoeker op heterdaad betrapt werd bij de verkoop van cocaïne. Bij een fouille wordt verzoeker in het bezit gevonden van zes dosissen cocaïne en 220 euro. Tijdens de daaropvolgende huiszoeking wordt 630 gram cocaïne gevonden en 3235 euro. Op 25 september 2020 wordt verzoeker vervolgens veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van zestien maanden waarvan tien maanden met uitstel van vijf jaar wegens handel in verdovende middelen. Op 20 oktober 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies). Op 8 november 2020 wordt verzoeker gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Enkele maanden later keert verzoeker terug naar België onder de achternaam van zijn echtgenote om op deze manier het inreisverbod van 20 oktober 2020 te omzeilen. Hij wordt op 10 april 2021 opnieuw aangehouden en opgesloten in de gevangenis op verdenking van handel in verdovende middelen, met name cocaïne. Verzoeker werd in het bezit gevonden van zeventien dosissen cocaïne. Hij verklaarde deze drugs te hebben aangekocht om het enkele dagen later te verkopen. Op 14 juli 2021 wordt verzoeker in bijzondere staat van herhaling door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden. In gevolge van zijn aanvraag gezinshereniging van 1 september 2021, wordt verzoeker op 2 september 2021 vrijgelaten zonder meer. Op 3 december 2021 wordt er door de politie een transactie vastgesteld tussen verzoeker en een andere persoon waarbij cocaïne werd aangekocht/verkocht. Hierbij wordt verzoeker aangewezen als de verkoper. Uit het aanhoudingsbevel van 17 januari 2022, zoals vervat in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker in het bezit werd gevonden van een aanzienlijke geldsom en negen gebruikershoeveelheden cocaïne. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt benadrukt dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, §§ 46-47). Verweerder motiveert dat verzoeker klaarblijkelijk zijn strafrechtelijk verleden niet de rug heeft toegekeerd en duidelijk geen lering heeft getrokken uit de voorgaande veroordeling. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde in de zin van artikel 43, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het bevel tot aanhouding van 17 januari 2022, betoogt verzoeker dat hij hieromtrent een brief stuurde naar de onderzoeksrechter waarin hij uiteenzet dat diverse fouilles negatief waren, dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van de afnemer en dat er bij uitlezing van zijn gsm slechts vijf relevante contacten opleverde. Verzoeker concludeert dat hij niet zonder meer aangehouden kan blijven. Hieromtrent dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op heden in vrijheid werd gesteld.

Er dient tevens op te worden gewezen dat verzoeker geenszins ontkent dat hij in een periode van tien maanden tweemaal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank wegens het verkopen van cocaïne. Er blijkt niet dat verzoeker in beroep ging tegen deze vonnissen waardoor deze definitief zijn. Of het bevel tot aanhouding van 17 januari 2022 al dan niet gerechtvaardigd is, doet geen afbreuk aan de voormelde veroordelingen. Daarenboven herinnert de Raad eraan dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt vermag in te nemen met betrekking tot feiten die tot een veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat er bij het nemen van de bestreden beslissing voorbij is gegaan aan zijn tewerkstelling voor zijn aanhouding. Hij betoogt dat hij deeltijds tewerkgesteld was als chauffeur en als initieel meewerkende partner in de vennootschap van zijn partner. Verzoeker betoogt dat zijn tewerkstelling een belangrijk element is bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. Hij voert aan dat hij zijn tewerkstelling zal hervatten indien hij in vrijheid wordt gesteld. Door geen rekening te houden met zijn tewerkstelling heeft verweerder zich volgens verzoeker gebaseerd op een incorrecte feitenvinding en heeft verweerder nagelaten om overeenkomstig artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet rekening te houden met zijn economische situatie. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker een deeltijdse arbeidsovereenkomst neer als chauffeur en een stuk waaruit blijkt dat hij van 18 november 2021 tot en met 23 november 2021 bij het sociaal verzekeringsfonds stond ingeschreven als meewerkende echtgenoot in de vennootschap van zijn echtgenote.

Wat betreft dit laatste stuk dient de Raad op te merken dat verzoeker dit document thans pas voor het eerst neerlegt. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling zich niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker betoogt dat zijn tewerkstelling *“een weerslag heeft op het risico van recidive en herval”*, dient de Raad op te merken dat uit de neergelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat verzoeker pas sinds 1 december 2021 deeltijds aan het werk was. Op 3 december 2021 werd verzoeker echter op heterdaad werd betrapt op het verkopen van cocaïne. Zijn tewerkstelling heeft hem klaarblijkelijk niet van weerhouden om deze feiten te plegen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zich in detentie bevindt en derhalve zijn tewerkstelling niet kan uitoefenen. Waar verzoeker aanvoert dat hij na zijn invrijheidsstelling onmiddellijk weer aan de slag kan, ondersteunt verzoeker deze stelling niet met enig begin van bewijs. Gelet op de elementen die eigen zijn aan de zaak, ziet de Raad niet in op welke manier verzoekers (kortstondige) tewerkstelling opweegt tegen het feit dat hij reeds tweemaal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zich opnieuw onder een aanhoudingsmandaat bevindt. Er blijkt niet dat verweerder bij zijn beoordeling onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers tewerkstelling, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van zijn voormalige tewerkstelling niet langer een gevaar is voor de openbare orde.

Gelet op voorgaande elementen concludeert de Raad dat, op basis van verzoekers veroordelingen en het bevel tot aanhouding met de bijhorende verslagen van de politie, het niet kennelijk onredelijk of onjuist is om te oordelen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“2.3.2. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT IUO. SCHENDING VAN ART. 43 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA AFGEKORT: EVRM)*

12.

*De bestreden beslissing stelt voorts*

- dat het voor verzoeker en zijn echtgenote mogelijk moet zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden;
- dat verzoeker en zijn echtgenote dook samen in Albanië zouden kunnen verblijven;

- dat het redelijk te stellen is dat de banden van de echtgenote van verzoeker met Griekenland groter zijn dan die met België en dat verzoeker zijn echtgenote zou kunnen volgen naar Griekenland;

Om voormelde redenen wordt het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

13.

Voormelde premissen zijn evenwel gesteund op allerhande subjectieve assumpties en veronderstellingen waarvoor geen minstens onvoldoende feitelijke grondslag bestaat en die aldus de weigeringsbeslissing niet kunnen schragen.

14.

Wat betreft de overweging dat het voor verzoeker en zijn echtgenote mogelijk moet zijn de lange afstandsrelatie in stand te houden met de moderne communicatiekanalen gaat verwerende partij voorbij aan het recht van echtgenoten om elkaars in fysieke nabijheid te verblijven en dat de "lange afstandsrelatie" waaraan verwerende partij refereert, niet in overeenstemming te brengen is met dit recht van echtgenoten op een fysieke nabijheid. I let door verwerende partij gesuggereerde concept van de "lange afstandsrelatie" beantwoordt niet aan het recht op fysieke nabijheid van echtgenoten in de zin van art. 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds bij herhaling dat het recht op een gezinsleven het recht inhoudt om samen te leven. dat nl. één van de fundamentele elementen vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoekster wijst op het arrest van het EHRM dd. 16 april 2013, L'DEI I t/ Zwitserland, klachtnr. 12020/09 (eigen onderlijning):

53. Lastly, the Government claimed that the contacts between the first applicant and his two daughters would not be rendered impossible if he were to return to Nigeria. The Court observes that, in a decision of 25 January 2011, the Federal Office of Migration imposed on the first applicant a ban on entering Switzerland with effect until 26 January 2020. As to the possibility for the applicants to request a temporary or indefinite suspension of the expulsion measure, a possibility that arose from the said decision (see paragraphs 18 and 21 above), the Court takes the view that, even if the competent authorities were to grant such a request, the temporary measures could by no means be regarded as replacing the applicants' right to enjoy their right to live together, which constitutes one of the fundamental aspects of the right to respect for family life (see, mutatis mutandis, Agraw v. Switzerland, no. 32951/06, §51, and Mengesha Kimfe v. Switzerland, no. 24404/05, ff 69-72, both of 29 July 2010).

Het Hof oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het recht om samen te leven een fundamenteel element vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In haar noot m.b.t. dit arrest overweegt wijlen prof. S VAN WALSUM (Jurisprudentie Vreemdelingenrecht, aflevering 10/2013, JV 2013/246)

Dergelijke incidentele bedoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. Dit zie ik zelf als een belangrijke overweging omdat wel eens wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen, zoals skype of e-mail, het mogelijk maken om gezinsleven op een afstand te voeren. Hiermee geeft het EHRM aan dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven.

M.a.w.: het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM niet kan volstaan naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen.

15.

Verwerende partij betoogt anderzijds dat het voor de echtgenote van verzoeker toch mogelijk zou moeten zijn om zich in Albanië te vestigen.

Verweerder betoogt terzake dat

- de echtgenote in het verleden kennelijk ook houder zou zijn geweest van de Albanese nationaliteit;

- niets uitsluit dat zij nog voldoende het Albanees beheerst en dat zij er nog vrienden en/ of familie zou hebben;
- de echtgenote reeds twee keer geëmigreerd is zodat een verhuis naar Albanië niet zo onoverkomelijk is;

Waar verwerende partij een en ander haalt, is onduidelijk. De echtgenote van verzoeker heeft van kindsbeen in Griekenland geleefd, en spreekt helemaal geen Albanees, noch heeft zij er nog familie of vrienden.

Dat zij reeds in het verleden 2 x geïmmigreerd zou zijn, betekent uiteraard niet dat een verhuis naar Albanië op heden nog steeds voor de hand liggend zou zijn. De echtgenote van verzoeker baat heden een horeca-zaak uit in Antwerpen (met de BV G.), heeft geen verblijfsrecht op Albanees grondgebied, spreekt de taal niet e.d.m. zodat er - in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij boudweg overweegt - wel degelijk hindernissen zijn voor een verhuis naar Albanië.

Wat er ook van zij, de aangehaalde argumenten volgens dewelke het voor de echtgenote van verzoeker "niet onoverkomelijk" zou zijn om naar Albanië te migreren, missen feitelijke grondslag en zijn loutere veronderstellingen en assumpties van verwerende partij welke aldus niet de grondslag kunnen vormen voor enige conclusie m.b.t. de situatie van de echtgenote van verzoeker en de mogelijkheid voor haar om naar Albanië te verhuizen.

Verwerende partij verzuimt bovendien op adequate wijze rekening te houden met de economische situatie van de echtgenote. Met haar zelfstandige activiteit c.q. de uitbating van haar horeca-zaak wordt door verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden, i.e. een schending van art. 43 Vreemdelingenwet.

16.

Ook de stelling van verwerende partij dat de banden van de echtgenote van verzoeker met Griekenland groter zijn dan die met België, mist feitelijke grondslag en is te beschouwen als een loutere assumptie uitgaande van verwerende partij.

De echtgenote van verzoeker verblijft immers reeds jarenlang in België en heeft haar belangen (zowel professioneel als familiaal) gevestigd op Belgisch grondgebied.

Het loutere gegeven dat de echtgenote van verzoeker de Griekse nationaliteit heeft en er ooit heeft gewoond vormt uiteraard geen voldoende grondslag om te stellen dat zij thans nog steeds meer binding zou hebben met Griekenland dan met België."

Betreffende verzoekers gezinsleven wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij reeds sinds 16.12.2020 gehuwd is, de Griekse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk op naam van betrokkene. Het gegeven dat betrokkene zijn echtgenote (en diens zus M.) heden in België woont/wonen, staat het nemen van huidige beslissing niet in de weg. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid inmiddels op erg korte tijd meermaals beschaamd. Deze beslissing is dus wel degelijk gerechtvaardigd. Referentiepersoon en betrokkene hebben elkaar naar eigen zeggen in de zomer van 2018 in een café in Antwerpen leren kennen, zo blijkt uit de PV's dd. 06.05.2021 en 02.06.2021. Het is dus redelijk te stellen dat ook referentiepersoon moet hebben geweten van de feiten die betrokkene heeft gepleegd, zijn detentie en repatriëring die daarop volgde en mogelijks ook weet had van het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakte. Vervolgens ging ze met betrokkene huwen in Albanië en keerden zij samen terug naar België. Ze legden uit dat dat de meest praktische manier was om beide families samen te krijgen.

*Dat neemt niet weg dat referentiepersoon evenzeer van voorgaande op de hoogte moet zijn geweest. Hoe dan ook, het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren vanuit het buitenland, om mogelijks op termijn, wanneer hij heeft aangetoond zich wel aan de strafrechtelijke bepalingen van zijn gastland (of land van origine) te kunnen houden, een nieuwe gezinshereniging aan te vragen. Tussen betrokkene eerste en tweede veroordeling heeft hij een gezinsleven opgebouwd met referentiepersoon, is hij met haar in Albanië in het huwelijk getreden en heeft hij onder een nieuwe naam zijn terugreis naar België aangevat, zo een op dat moment van kracht zijnden inreisverbod omzeilend. Sinds zijn terugkeer is betrokkene zoals reeds opgemerkt reeds opnieuw voor gelijke feiten veroordeeld en maakt hij heden terug onderwerp uit van een gerechtelijk onderzoek. Ook zijn huidige gezinssituatie, het gegeven dat hij met zijn partner in het huwelijk is getreden, heeft hem dus er dus geenszins van weerhouden opnieuw bewust te kiezen het criminele pad te bewandelen. Betrokkene lijkt er zich onophoudelijk toe te laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren.*

*Verder is er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van referentiepersoon. Zij zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. Referentiepersoon heeft als EU-onderdane het verblijfsrecht bekomen in 2018. Zij was toen zelfstandig ondernemer. Van een buitengewone afhankelijkheid is allerm minst sprake. Uit het administratief dossier blijkt dat er eerder melding is geweest van de referentiepersoon als vriendin van betrokkene. Echter betrokkene heeft evengoed in het verleden als sinds zijn terugkeer, vrij veel tijd in de gevangenis doorgebracht in plaats van samen met referentiepersoon. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw zelfstandig een leven heeft opgebouwd en dit ook zelfstandig kan verder zetten. Voor zover zowel betrokkene als de referentiepersoon dit wensen kunnen zij uiteraard ook hun relatie verder zetten zonder dat mijnheer verblijfsrecht heeft in België. Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van referentiepersoon aan betrokkene, alwaar hij wel legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden. Dit zal natuurlijk wel wat extra inspanning vragen. Tijdens de gevangenschap van betrokkene heeft referentiepersoon kennelijk ook de moeite genomen contact met hem te houden. Aldus sluit niets uit dat zij dit ook zou kunnen doen indien betrokkene in het buitenland zou verblijven.*

*Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen van gezamenlijk - al dan niet tijdelijk - in het buitenland te gaan verblijven. Referentiepersoon is heden dan wel van Griekse nationaliteit, ze is kennelijk in het verleden ook houder geweest van de Albanese nationaliteit en is geboren in Preshan, Albanië. Niets sluit uit dat zij dus nog voldoende het Albanees beheerst, nog voldoende vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken in Albanië, er nog vrienden en/of familie heeft, om zich daar enige tijd te kunnen vestigen. Referentiepersoon is eerder reeds een tweetal keren geëmigreerd, zo onoverkomelijk is dat kennelijk voor haar niet. Betrokkene zelf had reeds een inreisverbod gekregen en was reeds gerepatriëerd op het moment dat betrokkene en de referentiepersoon besloten in het huwelijk te treden. Beide partners moeten er zich van bewust geweest zijn dat dit gevolgen zou hebben voor hun gezinsleven."*

2.4. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

*Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Zoals reeds hoger werd vastgesteld, vormt verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote, doch wordt er gemotiveerd dat het gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verweerder motiveert dat de weigering van verzoekers gezinsaanvraag louter en alleen te wijten is aan zijn eigen gedragingen. Verzoeker is op 16 december 2020 in het huwelijk getreden met zijn partner, doch is verzoeker sindsdien reeds tweemaal veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens handel in cocaïne en maakt verzoeker op heden opnieuw het voorwerp uit van een gerechtelijk onderzoek. Er kan geconcludeerd worden dat zijn huwelijk hem er niet van weerhouden heeft om feiten te plegen zoals reeds eerder werd uiteengezet. Verzoeker diende te weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen voor het verwerven van een verblijfsrecht en een invloed zou hebben op zijn gezinsleven.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er een aantal overwegingen gewijd worden aan de mogelijkheden waarover verzoeker zou beschikken in het licht van zijn verblijfssituatie. Zo motiveert verweerder dat verzoeker en zijn Griekse echtgenote in een andere lidstaat kunnen verblijven of in Albanië. Hierbij wijst verweerder erop dat verzoekers echtgenote geboren werd in Albanië en de Albanese nationaliteit heeft gehad, waardoor er kan worden aangenomen dat zij nog voldoende vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken aldaar. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker sinds zijn terugkeer op het grondgebied veel tijd doorbracht in de gevangenis waardoor het redelijk is om te stellen dat zijn echtgenote een zelfstandig leven heeft opgebouwd en dit ook zo kan verderzetten. Verweerder motiveert dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de echtgenoten niet (tijdelijke) een langeafstandsrelatie kunnen onderhouden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift het arrest *UDEH* van het EHRM citeert en aanvoert dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven een fundamenteel aspect is van de eerbiediging van het gezinsleven, dient de Raad op te merken dat deze rechtspraak betrekking heeft op de gevolgen van een inreisverbod op het gezinsleven in een geval waarbij minderjarige kinderen betrokken zijn. Er dient te worden geconcludeerd dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de voormelde zaak, minstens maakt hij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar verzoeker daarnaast aanvoert dat zijn echtgenote een horecazaak uitbaat op het grondgebied en dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de economische situatie van zijn echtgenote. Uit artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt dat verweerder bij het weigeren van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie rekening dient te houden met de economische situatie van voormelde familielid. Uit deze bepaling blijkt echter geenszins dat verweerder ook rekening dient te houden met de economische situatie van de referentiepersoon.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn echtgenote van kindsbeen in Griekenland heeft geleefd, geen Albanees spreekt en aldaar geen vrienden of familie heeft. Verzoeker betoogt dat er wel degelijk hindernissen zijn voor een verhuis naar Albanië. De Raad dient echter op te merken dat de bestreden beslissing geen verplichting oplegt om één van de besproken mogelijkheden te volgen.

Er wordt louter opgemerkt dat het verzoeker en zijn echtgenote vrij staat om elders hun gezinsleven verder te zetten of om een langeafstandsrelatie te onderhouden tot verzoeker zich in regel heeft gesteld met de verblijfswetgeving. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening diende te nemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk een deugdelijke belangenafweging gemaakt van verzoekers gezinsleven, minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door te oordelen dat verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het tweede middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT